

Ангел Каралийчев
Чепинският змей

Преди много хиляди години Чепинското корито беше дъно на планинско езеро. Покрай езерото растяха вековни дървета, а от старите гори слизаха на водопой бързоноги елени с рога разклонени. Един ден, преди много хиляди години, над тъмнорелите родопски върхове се надвеси градоносен облак. Той забуча, пропука се, почна да шиба с огнени камшици горите и по едно време – бух! – изтърси в езерото змей. Скъпи деца, вие сега навярно ще поискате да ви опиша падналия от небето змей. Не мога да ви го опиша, защото никога не съм виждал змей. Идете при оня, който е виждал змей – той ще ви го опише. Щом като падна нашият змей в езерото дъно, отвори голямото си гърло и викна на рибите:

– Хайде влизайте всички! За вход пари не вземам!

Почна да гълта рибите и за един час изяде половината рибно стадо. След това се дигна над водата, легна на гърба си и въздъхна. Полъхна родопски вятър. Прогони градоносния облак. Слънцето се огледа в езерото и напече корема на змея. Чудовището се протегна, затвори очи и сладко задряма. Същия ден от старото тракийско село Ръкойка излязоха двама души. Единият ходеше на два крака, се казваше дядо Кремен, а четирикракият му другар със самара носеше име Копитко. Дядо Кремен вървеше подир Копитко и го бодеше с остен.

– Защо ме бодеш? – питаше Копитко.

– Бързай да стигнем планината, додето не се е мръкнало.

– Какво ще правим там?

– Ще събираме прахан.

По ония времена хората нямаха кибрит, а си кладяха огън с огниво и прахан.

Вървяха дядо Кремен и Копитко каквото вървяха – стигнаха Родопите. Навлязоха под сенките на дърветата. Запретна се старецът да събира прахан, а Копитко тръгна за момина сълза. Додето дядо Кремен напълни торбата с прахан, Копитко изпаса цяла китка момини сълзи и взе да реве.

– Защо реवेश? – попита го неговият стопанин.

– Ожъдних.

– Като си ожъдних, хайде да слезем да слезем до Чепинското езеро.

Слязоха до езерото.

Копитко протегна жадно шия, а дядо Кремен легна на корем и засмука бистрата вода. Копитко смъркаше и тъй силно, че пробуди змея. Змеят надигна глава и се усмихна.

– Дошла ми е вечерната закуска! – рече той и тихо приближи към гостите. Отвори устата си и – ам! – налага и двамата глътна ги и се

облиза.

– Загазиме! – тихо продума Копитко в тъмния корем.

– Ти си виновен! – ядосан кресна дядо Кремен и като грабна остена си, бодна магарето. Копитко наду тръбата си и ревна.

– Мирно да стоите там в корема ми! – изръмжа змеят и плувна към средата на езерото.

Дядо Кремен и Копитко се укротиха. Мина един час време. Магарето зашепна:

– Дядо Кремене, много ме е страх от тъмнината. Дай малко светлина! Цъкни с огнивото и запали парче прахан!

Дядо Кремен извади огнивото и запали малко прахан. Раздуха я. Почна да си трие очите от дима и хвърли запалената прахан към зъбите на змея Змеят писна:

– Олеле! Пари!

– Нека ти пари! – заканително поклати глава дядо Кремен мен и запали цялата торба с прахан. Чудовището почна да се задушава. Когато от устата му взеха да излизат пламъци – удари с опашката си езерото и го раздели на две. Запалената прахан се разгоря още по-силно.

– Олеле! – ревна змеят и гласът му прокълът като гръмотевица. Втурна се слепешката напред. Продъни планината.

Всичката вода на езерото изтече и се разля по Тракийското поле. Змеят дълго бяга като луд по равнината и когато най-сетне изгоря всичката прахан – спря близо до село Ръкойка и се отпусна запъхтян.

– Отвори си устата да излезе пушекът! – викна отвътре дядо Кремен. Змеят покорно си отвори устата. Тогава старецът пречна остена си, така че единият край на остена подпря горната челюст на чудовището, а другият – долната челюст. Змеят се опита да затвори устата си, ала не можа.

– Копитко, хайде въл! – изкомандува дядо Кремен и двамата другари се измъкнаха от тъмнината.

– Ами аз какво ще правя тука? – попита змеят с отворената уста.

– Прави каквото щеш! – отвърна дядо Кремен и подкара магарето си към Ръкойка.

Мина пролетта. Отиде си лятото. Падна сняг над Тракия. Спуснаха се глутници вълци от Родопа към Ръкойка. Намериха змея – стои затрупан под снега с отворена уста като врата на колиба.

– Дали няма някой забравен овен в тая колиба? – рекоха си вълците и влязоха вътре. Тършуваха, тършуваха и като не намериха нищо, разгневиха се и разкъсаха колибата. Изядоха я цялата и се прибраха в

планината.

Там, където се вълнуваше някога Чепинското езеро, сега шумят стройни тополи, светят високи бели къщи, а в градините под цъфналите клони на ябълките играят деца и черни яренца.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9060>]